



CINEMA

EDISON

Cineclub

2021

Sentimental

(2020)
de Cesc Gay

Fitxa tècnica

Guió: Cesc Gay / Fotografia: Andreu Rebés / País: Espanya
Any: 2020 / Durada: 82 minuts / No recomanada a menors de 16 anys

Fitxa artística

Javier Cámara, Griselda Siciliani, Belén Cuesta i Alberto San Juan

SINOPSI. El Julio i l'Ana formen una parella que ja no es mira ni es toca. Una nit l'Ana convida a casa els seus veïns de dalt, el Salva i la Laura, que durant el sopar els fan una proposta que converteix la vetllada en una experiència excessiva i catàrtica per als quatre.

EL DIRECTOR. Cesc Gay (Barcelona, 1967) és un director de cinema i guionista format en cinema a l'Escola de Mitjans Audiovisuals de Barcelona (EMAV), on es va graduar el 1990.

L'any 1998 va debutar com a realitzador de cinema al costat de l'argentí Daniel Gimelberg amb la seva obra *Hotel Room*. L'any 2000 fou l'escollit per dur al cinema l'obra de teatre *Kràmpack*, una pel·lícula en la qual també realitzà l'adaptació. El 2002 fou el creador i responsable de la coordinació del guió de la sèrie *Jet lag*, realitzada per la Companyia T de Teatre. L'any 2003 estrenà la pel·lícula *A la ciutat*, protagonitzada, entre d'altres, per Mònica López, Eduard Fernández i Leonor Watling. El 2006 estrenà *Ficció*, protagonitzada per Eduard Fernández, Javier Cámara, Àgata Roca o Carme Pla, i produïda per Gerardo Herrero i Marta Esteban. Per aquesta pel·lícula, l'any 2007 ha estat guardonat amb el Premi Nacional de Cinema concedit per la Generalitat de Catalunya. Posteriorment va dirigir *V.O.S.*, una adaptació de l'obra teatral de Carol Lopez. L'any 2012 va estrenar *Una pistola en cada mano*, interpretada, entre d'altres, per Ricardo Darin, Luis Tosar, Javier Cámara, Eduard Fernández, Alberto San Juan, Candela Peña, Eduardo Noriega i Leonor Watling. El 2015 va dirigir *Truman*, una coproducció hispanoargentina amb Javier Cámara i Ricardo Darín, un film que retrata l'emotiu retrobament de dos vells amics per la malaltia terminal d'un d'ells i que va merèixer 11 nominacions als premis Gaudí.

CRÍTQUES.

De vegades costa assenyalar la llavor d'una idea, l'espurna que posa en marxa els mecanismes de la ficció. Però en el cas de *Sentimental*, la comèdia de Cesc Gay, l'origen de la història està perfectament acotat a uns sorolls: els eixordadors gemecs que proferia la veïna de dalt del cineasta quan feia sexe. Gay i la seva dona no saben què fer-ne, del terratrèmol orgàsmic. "Què fem, li truquem? Li diem alguna cosa?" Al final ho van deixar córrer, mai més ben dit, però l'anècdota acabaria donant peu a la trama de l'obra de teatre *Els veïns de dalt*, que l'autor adapta ara al cinema amb un nou repartiment liderat per Javier Cámara en la pell d'un professor de música que es refugia del naufragi del seu matrimoni en el

cinisme i una mordacitat cruel.

Sentimental s'estructura al voltant d'un sopar entre el matrimoni Cámara i Griselda Siciliani amb la parella del pis de dalt, uns Alberto San Juan i Belén Cuesta molt desinhibits en matèria amorosa i sexual. La pel·lícula conserva els elements bàsics de l'obra: quatre personatges i un sol espai, un pis de l'Eixample que en el cinema de Cesc Gay funciona com a escenari, tan icònic com el Monument Valley als films de John Ford. "Doncs mira que vaig intentar que semblés madrieny...", rondina ell.

Amb un material de partida guanyador —l'obra acumula mig milió d'espectadors i s'ha estrenat a l'Argentina, Xile, Portugal, Colòmbia i Mèxic—, el director va fer retocs mínims: "Haver dirigit un muntatge a Barcelona i un altre a Madrid em dona certa seguretat a l'hora de fer la pel·lícula, sobretot per haver vist la funció amb públic i comprovar quines coses funcionen i quines no". Segons el director, la forma en què el públic llegeix el llenguatge escènic i el cinematogràfic no són gaire diferents. "En teoria, el cinema és millor per als detalls perquè té primers plans i els actors més presents. Però en realitat les petites coses són també les que funcionen al teatre, explica. No s'ha de tenir por de les pauses i les subtileses. I sort, perquè en el meu humor són molt necessàries".

En el frec a frec del sopar salten espurnes de comèdia entre les parelles i, sobretot, entre el personatge de Cámara i un San Juan molt divertit en el paper de bomber seductor. Gay continua explorant la disfuncionalitat emocional dels homes de la seva generació, el gran tema del seu cinema, però aquí ho fa en el context d'una història més lleugera que a Truman o Una pistola en cada mano: *Sentimental* és segurament la pel·lícula més còmica de la seva carrera. "És l'única que he escrit de manera compulsiva, sense meditar gaire la història al llarg d'un procés molt llarg, explica. En part era perquè això em permetia escriure-la en un to de comèdia que no pots fer servir si rumies gaire les coses. I tenia ganes d'escriure una comèdia a l'estil de les de Billy Wilder o Lubitsch, una screwball comedy com la dels anys 40 o 50. Però també perquè la vaig escriure al mateix temps que Truman i em servia per compensar tant de drama".

Xavi Serra. *Ara.cat*

Me llegó alguna opinión nada alentadora sobre la última entrega del director Cesc Gay, señor al que le sigo la pista con resultados estimulantes desde siempre. Es el autor de la espléndida *En la ciudad*, de la sorprendente *Una pistola en cada mano* y de la dura y tierna *Truman*. Posee una capacidad notable para retratar con verismo y complejidad la amistad, territorio que se supone puro pero en el que también pueden convivir las luces y las sombras, miseria y grandeza, traiciones y generosidad. Es un director muy personal, que nunca me resulta previsible, comprensivo con sus criaturas, dueño de un humor y una acidez notables.

En *Sentimental* adapta al cine su propia obra de teatro. No soy experto en ese arte, tal vez porque me tragué en mi juventud demasiado teatro malo, pretencioso, experimental, amodorrante. Aunque también tuve el privilegio de observar y escuchar en el escenario durante varias horas que se hacían muy cortas a un genio llamado Vittorio Gassman, él solito, haciendo monólogos sobre textos de escritores imprescindibles.

Cesc Gay habla de una pareja problemática a la que después se le suma otra provocando la consecuente catarsis. He asistido a temática similar en la tragicómica y excelente adaptación que hizo el muy inteligente Roman Polanski de la obra de Yasmina Reza *Un dios salvaje*. También el traslado a la pantalla de la volcánica ¿Quién teme a Virginia Woolf?, interpretada por los aquí muy pasados Richard Burton y Elizabeth Taylor en papeles fabricados para el Oscar, siempre este tan comprensivo y admirativo con personajes tarados.

Los de *Sentimental* aparentemente son normales, sus traumas permanecen subterráneos. Es un matrimonio que sigue hablando mucho pero hace demasiado tiempo que dejaron de tocarse y de entenderse. Él es un profesional del sarcasmo, huidizo y misántropo. Ella lleva como puede su distanciamiento y su vacío emocional. Recibirán la visita de unos vecinos cuya continua vida orgásmica altera el sueño de los anfitriones. Los visitantes ofrecen integrar en sus orgías a esta pareja supuestamente frígida e inicialmente estupefacta. Habrá sorpresas, retos, situaciones pintorescas con facilidad para despertarte la sonrisa. También puedes sentir cierta incomodidad o rubor si reconoces que no todo es ficción, que podrías identificarte parcialmente en alguna de sus actitudes, en sus miedos, en sus carencias, en sus dudas, en sus anhelos ocultos.

Sentimental me amenaza en su arranque con aburrirme mucho, me incita a salir corriendo de la sala, mediante una intensa e interminable conversación entre la pareja en crisis. Pero todo se va arreglando cuando aparecen sus invitados, un bombero que ejerce gozosamente de semental y una psicóloga enamorada del sexo en todas sus variantes. Los diálogos y las situaciones alcanzan un nivel chispeante, hay malicia y talento en ellos. También te despierta el interés en cómo acabará ese encuentro insólito y surrealista entre gente tan distinta en su forma de vivir.

Se desarrolla enteramente en una casa. La trama funciona, al igual que sus intérpretes. Belén Cuesta demostró su capacidad dramática en *La trinchera infinita*. Aquí resulta evidente que también está dotada para la comedia sofisticada. La actriz argentina Griselda Siciliani me parece tan atractiva como sutil. Javier Cámara resulta creíble en su amargado y ácido personaje. Alberto San Juan imprime mucha gracia a su bombero lúbrico. *Sentimental* se ve y se escucha bien, me parece divertida. Eso es bastante al constatar el desfalecimiento de la cartelera actual.

Carlos Boyero. *El País*

CINEMA
EDISON

C/ Joan Camps, 1
info@cinemaedison.cat
www.cinemaedison.cat
@edisoncinema

ÉS UN PROJECTE DE:



Associació Cultural Granollers

@ACGranollers
AC Granollers
acgranollers



Ajuntament de Granollers